

**Postanowienie Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego
z dnia 14 kwietnia 1994 r.
I PZP 12/94**

Przewodniczący: Prezes SN Jan Wasilewski, Sędziowie SN: Teresa Flemming-Kulesza (sprawozdawca), Józef Iwulski, Maria Mańkowska, Maria Tyszel, Andrzej Wróbel, Sędzia SA: Kazimierz Jaśkowski,

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 14 kwietnia 1994 r. wniosku Związku Zawodowego Dyżurnych Ruchu PKP skierowanego przez Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego do rozpoznania przez skład siedmiu sędziów Izby Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego o podjęcie uchwały zawierającej odpowiedź na następujące zagadnienie prawne:

"Których to pracowników jednostek organizacyjnych P.K.P. i na jakiej podstawie, obowiązuje skrócony czas pracy zawarty w § 45 do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1974 r. ogłoszonym w Obwieszczeniu Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 6 września 1993 r. (Dz. U. z 1993 r., Nr 98, poz. 449)"?

p o s t a n o w i ł :

o d m ó w i ć podjęcia uchwały.

U z a s a d n i e n i e

Związek Zawodowy Dyżurnych Ruchu PKP złożył wniosek o wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy następującego zagadnienia:

"Których to pracowników jednostek organizacyjnych PKP i na jakiej podstawie, obowiązuje skrócony czas pracy zawarty w § 45 do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1974 r. ogłoszonym w Obwieszczeniu Ministra Transportu i

Gospodarki Morskiej z dnia 6 września 1993 r. (Dz. U. z 1993 r., Nr 98, poz. 449) ?"

Wnioskodawca powołał się na art. 22 ust. 2 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. (Dz. U. Nr 55, poz. 234).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powołany przepis ustawy o związkach zawodowych stanowi, iż organizacjom wymienionym w ust. 1 tegoż (czyli ogólnokrajowej organizacji międzyzwiązkowej, a także ogólnokrajowemu związkowi zawodowemu reprezentatywnemu dla pracowników większości zakładów pracy) przysługuje prawo występowania do Sądu Najwyższego z wnioskami o wyjaśnienie przepisów prawa pracy i ubezpieczeń społecznych budzących wątpliwości lub których stosowanie wywołało rozbieżności w orzecznictwie.

Z treści tego uregulowania wynika, że uprawnienie w nim przewidziane przysługuje tylko niektórym związkom zawodowym, tym mianowicie, które spełniają kryterium reprezentatywności dla pracowników większości zakładów pracy. Chodzi przy tym o większość zakładów pracy w skali kraju (takie zapatrywanie wyraził Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 14 kwietnia 1993 r. I PZP 7/93 OSNCP 1993 r. z. 10 poz. 175). Zdaniem Sądu Najwyższego wnioskodawca będący związkiem zawodowym zrzeszającym pracowników jednej grupy zawodowej nie spełnia omawianego kryterium. Sąd Najwyższy podziela zatem pogląd wyrażony już uprzednio w postanowieniach z dnia 29 kwietnia 1993 r. (I PZP 18/93) i z dnia 27 lipca 1993 r. (I PZP 33/93).

Z tych przyczyn należało postanowić jak w sentencji na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 20 września 1984 r. o Sądzie Najwyższym (jednolity tekst: Dz. U. z 1994 r., Nr 13, poz. 48).

=====